

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.622 van 26 maart 2012
in de zaak A. 202.789/X-14.959.**

In zake : 1. de n.v. DEWINTERE Yves
 2. de b.v.b.a. ADW RENTING
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Ivan Dewever en Kristin Dewever
 kantoor houdend te 8720 WAKKEN
 Kasteeldreef 9
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 GENT
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de dienstverlenende vereniging VENECO
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sylvie De Kempinaire
kantoor houdend te 9051 GENT
Putkapelstraat 105
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 10 december 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 4 oktober 2011 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse rand waarbij “aan de dienstverlenende vereniging Veneco machtiging tot onteigening wordt verleend met toepassing van de spoedprocedure van onroerende goederen gelegen in Kruishoutem en Zulte voor de aanleg van een fietspad voor het bedrijventerrein ‘Zaubeek’”, bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 14 oktober 2011.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 maart 2012.

Kamervoorzitter Roger Stevens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kristin Dewever, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Olivier Coopman, die loco advocaat Tom De Sutter verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Sylvie Kempinaire, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De verwerende partijen betwisten de ontvankelijkheid van de vordering. Er bestaat vooralsnog geen noodzaak om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over deze excepties dringt zich immers slechts op indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn, hetgeen te dezen, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

Overeenkomstig artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

3. Ten deze voeren de verzoekende partijen aan, wat volgt:

“1. Het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing voor Uw Raad heeft geen schorsende werking.

Bijgevolg blijven verzoeksters ten onrechte onderhevig aan de onteigening waardoor zij ernstig zullen worden gehinderd in de uitoefening van hun activiteiten en hun maatschappelijk doel.

Dit kan alleen maar door een schorsing van de bestreden beslissing ongedaan gemaakt worden.

Het nadeel is geenszins louter van financiële aard.

Indien de bestreden beslissing niet zou worden geschorst, dan zal er naar alle waarschijnlijkheid nog geruime tijd over heen gaan alvorens Uw Raad zich zal hebben kunnen uitspreken over de ingestelde annulatievordering.

Verzoeksters kunnen in de tussentijd hun activiteiten niet vrij en overeenkomstig de wettelijke regels uitoefenen.

2. Door de onteigening ten gevolge het Ministerieel Besluit van 4 oktober 2011 wordt een strook van 2,0 meter over een lengte van de 60,5 meter langsheen de Stokstraat ontnomen. Deze strook maakt deel uit van de parking en oprit vóór de garagewerkplaats.

Vrachtwagens met opligger en hefruck, welke vóór de ingang van de werkplaats worden geparkeerd, hebben een lengte van 20,5 meter.

Actueel bedraagt de afstand tussen (de) achterzijde van de vrachtwagen en de rooilijn nog $\pm 2,5$ meter en met de rijweg zelfs 5 meter.

Na onteigening zal het aan te leggen fietspad pal achter de vrachtwagens lopen.

Dit is verkeerstechnisch een bijzonder gevaarlijke situatie, (...)

Bovendien wordt de manoeuvreerruimte ter hoogte van de hoek van de Stokstraat met de Karreweg bijzonder krap. Bij de inplanting van het administratief gebouw (bouwjaar 2001) werd de beschikbare eigendomsoppervlakte, zoals voorzien ook in het bijzonder plan van aanleg, optimaal benut rekening houdende met de draaicirkel van de vrachtwagen. De vrachtwagens kunnen binnen eigen terreinoppervlakte rond het bedrijfsgebouw. In geval van onteigening wordt de vrije strook tussen het

administratief gebouw en de rooilijn te krap om een doortocht van de grootste vrachtwagens nog mogelijk te maken.

De onderhoudsmechaniekers van eerste verzoekster beschikken niet over een rijbewijs waarmee zij op de rijbaan mogen rijden. Teneinde in overeenstemming te zijn met de wettelijke regels en de Verkeerscode moeten de vrachtwagens met opleggers hun manoeuvres kunnen uitvoeren op privéterrein. De geplande onteigening zal dit echter onmogelijk maken.

Een verhuis van bedrijventerreinen of de tijd en de loonkost van het ontslag van huidig personeel en het aanwerven van nieuw personeel dat wel beschikt over een aangepast rijbewijs, zal de verderzetting van de activiteiten van eerste verzoekster ernstig in het gedrang brengen.

De geplande onteigening (tast) m.a.w de leefbaarheid van het bedrijf aan.

3.Eerste verzoekster zal haar activiteiten dan ook onmiddellijk volledig moeten heroriënteren, zodat het eventueel later tussen te komen annulatiearrest misschien een maat voor niets zal zijn.

Het eigendomsverlies brengt de verwezenlijking van het maatschappelijk doel zodoende ernstig in het gedrang zodat eerste verzoekster daardoor in haar voortbestaan wordt bedreigd.

4.Tweede verzoekster baat een handel uit in de verhuur van opleggers, aanhangwagens edm.

Opdat deze opleggers kunnen worden verhuurd, moeten deze technisch in orde zijn. Hiervoor doet tweede verzoekster dagdagelijks een beroep op zustersvennootschap -eerste verzoekster - die instaat voor het onderhoud van deze opleggers.

Er is zodoende een dagdagelijks aan- en afrijden van vrachtwagens met opleggers tussen beide verzoeksters.

De activiteiten van tweede verzoekster zijn slechts rendabel door de nabijheid van beide vestigingen. Door de onderlinge verwevenheid kunnen de activiteiten op een economisch rendabele manier worden uitgeoefend. Indien eerste verzoekster dient te verhuizen, brengt dit de verderzetting van de activiteiten van tweede verzoekster eveneens in het gedrang.

Het vooruitzicht dat de ten uitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeksters mogelijks zullen moeten verhuizen naar een nieuw bedrijventerrein zal tevens een grote invloed hebben op de organisatie van de onderneming, de naambekendheid van de onderneming en van haar klantenbestand.

Dit maakt dat verzoeksters worden geconfronteerd met een belangrijke beperking van hun rechten en met het reële gevaar van een onomkeerbare toestand.

Een eventuele vernietiging van een bestreden beslissing zal immers niet volstaan om het aangevoerde nadeel te herstellen.

Teneinde het nut van de annulatievordering veilig te stellen, dringt een schorsing van de bestreden beslissing zich op.

5. Verzoeksters hebben hierboven een aantal aspecten uiteengezet van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat onmiddellijk de ten uitvoerlegging van de bestreden beslissing in hun hoofde zou veroorzaken. Mocht elk van deze aspecten op zich eventueel niet volstaan om de gevraagde schorsing te verantwoorden, dan is dit in ieder geval wel zo wanneer men al deze aspecten samen beoordeelt. Alle schadelijke effecten

van een akte moeten samen worden genomen om te oordelen over het voor handen zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.”

Beoordeling

4. Het bestreden besluit heeft enkel de verklaring van openbaar nut van de verwerving van de betrokken gronden en de machtiging tot de onteigening met toepassing van de wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigening ten algemenen nutte tot voorwerp. De aangevoerde nadelen zullen zich slechts kunnen realiseren bij de effectieve tenuitvoerlegging van de onteigening, meer bepaald nadat de vrederechter zich over de vraag tot onteigening heeft uitgesproken.

De aangevoerde nadelen vinden derhalve hun rechtstreekse oorzaak niet in het aangevochten besluit, maar in de onteigening van de betrokken innemingen.

De verzoekende partijen zullen evenwel pas uit hun eigendom worden ontzet wanneer de vrederechter de onteigening zal hebben toegestaan. De vrederechter kan die onteigening pas uitspreken en de provisionele vergoeding slechts bepalen nadat hij het aangevochten besluit zowel op zijn interne als op zijn externe wettigheid heeft getoetst. De verzoekende partijen zullen de wettigheidsbezwaren die zij thans aanvoeren, nog kunnen doen gelden voor de vrederechter. Deze zal er uitspraak moeten over doen en, indien zij gegrond worden bevonden, zal het risico van het verlies van hun eigendom alsnog kunnen worden afgeremd. De dreiging van het verlies van de betrokken eigendom heeft geen moeilijk te herstellen ernstig karakter in de zin van artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

De desbetreffende schorsingsvoorwaarde is derhalve niet vervuld.

5. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig maart 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	Kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Roger Stevens